

Szentessy Bornemissza: *50.000 dollár elrablása, vagy Az Amerikából hazajött Rádi Gábor meggyilkolása Aboson a sógora és komája által. – A cigánykaraván elfogatása.* Mezőtúr, ny. n., é. n.

Virág Márton: *A karczagi borzasztó gyilkosság vagy egy vénember hajmeresztő tettei s öngyilkossága, melyet Dobár János gazda vagyonsféltésből követett el, hogy második feleségét: Nagy Zsuzsannát kötél és tűz által végezte ki. Igaz történet.* Mezőtúr, Dolesch, 1898.

Hivatkozott irodalom:

BÉKÉS ISTVÁN 1966. *Magyar ponyva pitaval. A XVIII. század végétől a XX. század kezdetéig.* Budapest, Minerva.

BODOKI FODOR ZOLTÁN–BODOKI FODOR ZSIGMOND 1978. *Mezőtúr város története (896–1944).* Mezőtúr.

BORBÉLY MIHÁLY 1942. A ponyva, az író és az olvasó. *Társadalomtudomány* 363–384.

KOVÁCS I. GÁBOR 1989. *Kis magyar kalendáriumtörténet 1880-ig. A magyar kalendáriumok történeti és művelődésszociológiai vizsgálata.* Budapest, Akadémiai Kiadó.

MANDROU, ROBERT 1970. Magas kultúra és népi műveltség a XVIII. századi Franciaországban. A ponyvairodalom. *Századok* 118–125.

POGÁNY PÉTER 1978. *A magyar ponyva tüköre.* Budapest, Magyar Helikon.

SZABÓ ANDRÁS 1998. *Mezőtúri képeskönyv.* Szolnok.

SLÍZ MARIANN

NÉVTAN ÉS ALAKTAN

Közismert és mindenki által elfogadott tény, hogy a tulajdonnevek sajátos elemei egy-egy adott nyelvnek. Leggyakrabban funkciójukkal, jelentésükkel, történetükkel szoktak foglalkozni, és szinte minden nyelvközösség használóit érdeklik, foglalkoztatják az olyan kérdések, hogy mit jelent az ő nevük, a lakóhelyük neve, miért úgy hívják, mióta hívják úgy stb. Elméleti igényű névtani munkák tárgyául leggyakrabban a funkció és a jelentés alapján elkülönített tulajdonnévfajták számbavétele, elemzése szolgál. A nevek szerkezeti, morfológiai vonatkozásaival foglalkozó munkát alig találunk, valószínűleg vagy azért, mert a névtanosok általában úgy gondolják, hogy ez nem az onomasztika ügye, vagy azért, mert az alaktani kérdésekről azt hiszik, ezeket már a korábbi nyelvatanírók teljesen megoldották. Valójában a névvizsgálatok felszínén maradva könnyen kikerülhetők a rendszer egészét érintő alaktani problémák is.

Ha azonban a neveket mint rendszert tekintjük – és a tudományos szintű névtan ezt csak így tekintheti –, akkor nem lehet kétségünk afelől, hogy az adott rendszert minden nyelvi szinten érdemes minél alaposabban feltárni ahhoz, hogy minél behatóbban megismerhessük és akár modellálhassuk is. Az alaktan felől közelítve a névtani kérdésekhez, az ötlük leginkább szemünkbe, hogy a morfológiai tárgyú elemzésekben szinte nem vagy legfeljebb csak érintőlegesen és rendszertelenül térnek ki a tulajdonnevek sajátosságaira. Ez is indokolható azzal, hogy a nevek alaki felépítésének

és alaktani viselkedésének vizsgálata a morfológia egésze számára a várható eredmények arányában elhanyagolhatónak látszik.

Mégis, ha mindezek ellenére úgy gondoljuk, hogy ember és nyelv teljesebb megismerése érdekében megpróbáljuk feltárni a névtan és az alaktan összefüggéseit, közös vizsgálati pontjait, akkor sok mindent végig kell gondolnunk.

A nyelvről való ismereteink bővülése, differenciálódása sokáig biztosnak hitt ismereteinkkel kapcsolatban is számos kétséget vet föl. Az első ókori nyelvtanírók nyelvelírásaitól kezdve úgy tűnt, hogy a grammatikai rendszerben az alaktan helye a legstabilabb. Ma viszont úgy látszik, hogy éppen a morfológia elhelyezésének a kérdésköre, és ezzel kapcsolatban a szófajok mibenlétének a megítélése a legkevésbé egyértelmű a különböző nyelvelméletek tükrében. Az nyilvánvaló, hogy a hagyományos vagy klasszikus nyelvelírás számos fontos kérdést nem tud megnyugtatóan tisztázni, ugyanakkor az is egyre világosabb, hogy egyelőre (!?) nincs más olyan nyelvelíró módszer vagy elmélet sem, amely a morfológia minden alapvető kérdésére egyformán jó és megnyugtató választ tudna adni.

A tulajdonnevek kategóriája már a kezdetektől megkülönböztetett és leírt szócsoport. Abba most nem kívánok belebonyolódni, hogy milyen tulajdonnévfajtaikat különböztethetünk vagy különböztetünk meg általában a nemzetközi és sajtóságonosan a magyar névtani irodalomban, nem foglalkozom a köznévi és tulajdonnévi közti átmenetekkel és a határterületek egyéb vonatkozásaival sem. A mostani áttekintéshez elég, ha a különböző grammatikák definícióit összegezve választ kapunk arra, hogy mi is a tulajdonnév. Ezek szerint a tulajdonnév olyan szó, amely valaminek, illetőleg valakinek a megjelölésére, azonosítására és másoktól való megkülönböztetésére, vagyis egyedítésre szolgál.

E meghatározást mindenképpen ki kell egészítenünk, mivel – mint ezt már J. SOLTÉSZ KATALIN is megfogalmazta a nevekről szóló alapművében – „a tulajdonnevek jelentékeny része nem egy szó, hanem több szóból álló szó szerkezet, amely a maga egészében tölti be a tulajdonnév – azaz egy fajta főnév – funkcióját” (1979: 10). A szigorú értelemben vett alaktani elemzések körébe első lépésben csak az egyelemű, vagy HOFFMANN ISTVÁN műszavával egyrészes (vö. 1993), vagyis egyetlen (egyszerű vagy összetett) szóból álló tulajdonnevek tartozhatnak. A több szóból álló, szerkezetes többelemű, vagy HOFFMANN szerint többrészes (uo.) nevek szófajtságát még bizonyos megszorításokkal meg tudjuk határozni (vö. J. SOLTÉSZ 1979: 17, BALOGH 2000: 127), de szerkezetük vizsgálatakor mindenképpen túl kell lépni a morfológia határain. J. SOLTÉSZ KATALIN el is végzi a többelemű tulajdonnevek típusba sorolását, szempontjai azonban természetesen szintaktikai jellegűek (1979: 10–15).

Ha a továbbiakban egyelőre eltekintünk is a többelemű tulajdonnevek elemzésétől, és elfogadjuk kiindulásként a fenti tulajdonnév-meghatározást, az továbbra sem derül ki, hogy miről ismerjük fel a tulajdonneveket? Ezt a kérdést J. SOLTÉSZ KATALIN is felteszi. Szerinte „A tulajdonnevek jelentős részét bizonyos alaki sajátosságokról ismerjük fel. Az egyes névfajtákra jellemző szóelemek, utó- vagy előtagok, képzők és voltaképpen funkciótlan végződéses a n é v f o r m á n s o k szerepét töltik be, amelyekkel az ember a meglévő mintájára új neveket alkothat, a valóságban elő nem forduló neveket találhat ki, és ezeket a nyelvközösséggel valódi nevek gyanánt fogadtathatja el. Ilyen formánsok

persze nem minden néven található, rendszerük tehát töredékes, de vajon van-e olyan nyelvi kategória, amelynek morfológiai rendszere hiánytalan?” (J. SOLTÉSZ 1979: 19)

Tehát névtan és alaktan kapcsolatát több oldalról is megközelíthetjük. Egyrészt a nevek belső szerkezeti, morfológiai jegyeinek feltárása felől, másrészt a nevek morfológiai viselkedése felől.

Ahogy erről már volt szó, a különböző szófaji felosztásokban a tulajdonnevek a névszók, ezen belül is a főnevek alosztályaként szerepelnek. Ez egyértelműen következik toldalékolásukból, mondatbeli szerepükből és tartalmas jelentésükből is. Az tehát bizonyosnak látszik, hogyha a tulajdonnevek morfológiai rendszerével akarunk közelebről megismerkedni, mindenek előtt – a szóalaktan alapkérdésein túl – a névszók, pontosabban a főnevek morfológiai jegyeivel kell tisztában lennünk.

Ez már megint olyan kérdés – gyakorlatilag mint a morfológia kérdéskörének egésze –, amely vagy nincs minden ponton tisztázva, vagy időközben olyan új eredmények, szempontok stb. merültek fel, amelyek indokoltá teszik a régi szempontrendszer átértékelését. Sajnos (vagy szerencsére?), itt most nincs mód az idevonható problémák összességének körüljárására, csak a legismertebbeket érinthetjük.

Első helyen áll a magyar főnévi esetrendszer, és ehhez szorososan kapcsolódva az egyes toldalékmorfémák besorolásának sok évtizede boncolgatott kérdésköre. Ezekkel kapcsolatban már többször is kifejtettem álláspontomat, legutóbb Toldalékrendszerezésünk vitás kérdései c. könyvemben (T. SOMOGYI 2000), így most ezt nem részletezem.

Egy névtani kiindulású alaktani áttekintésben az a legfontosabb kérdés a tulajdonnevek morfológiai viselkedését illetően, hogy mely morfémák (képzők, jelek, ragok) kapcsolódhatnak hozzájuk. Példaképpen nézzünk egy fajta vizsgálati megközelítést az egyes szám alanyesetben álló egyelemű nevek vonatkozásában.

Jelen vizsgálódásnál csak a magyar alaktani kérdéseket tartjuk szem előtt, és a különböző névfajtákat egységesen vizsgáljuk. Ha a *Magyarország*, *Bodri*, *Eszterke*, *Apáczai*, *Shakespeare*, *Parlament* nevek akármelyikét nézzük a főnévragozás-jelezés vonatkozásában, akkor egyértelműen megállapítható, hogy az egyes számú, az újabb nyelvtanoktól (vö. Magyar Grammatika, Strukturális magyar nyelvtan 3.) egyértelműen esetragnak minősített 18 toldalék közül 15-öt (-Ø, -t, -nak/-nek, -ban/-ben, -ba/-be, -ból/-ből, -n/-on/-en/-ön, -ról/-ről, -ra/-re, -nál/-nél, -tól/-től, -hoz/-hez/-höz, -ig, -val/-vel, -ért) különösebb megkötések nélkül felvehetnek. (*Magyarországot*, *Bodrinak*, *Eszterkével*, *Apáczairól*, *Shakespeare-től*, *Parlamentben* stb.). Az amúgy is visszaszorulóban levő -ul/-ül nevekhez alig illeszthető. A -ként és a -vá/-vé társulása szemantikailag korlátozott. Személynévi példák alapján hasonlóan vélekedik erről KIEFER (2000: 580–581) is, bár ő a -vá/-vé-t nem említi. E három esetrag társulási képességének korlátozottsága még szembetűnőbb, ha a többi névfajttával kapcsolatban is vizsgáljuk, pl. **Bodriul*, **Pestként*, **Vigadóvá*.

A hivatkozott grammatikákban képzőszerű ragként, illetőleg határozószó-képzőként számon tartott szóelemek közül csak a -stul/-stül kapcsolódása értékelhető, ennél azonban már figyelembe kell vennünk az egyes névfajták egyedi jegyeit. Megjegyzendő, hogy gyakran találkozhatunk a morfofonetikán is túlmutató alakhasadással azokban az esetekben, amikor egy szó tulajdonnévként és köznévként is létezik. Az egyik legtöbbit emlegetett példa az *Aranyt* ~ *aranyat* tárgyas alakok egymás mellett élése.

A jelek közül az *-é* birtokjel minden tulajdonnévhez járulhat, ugyanez a helyzet az egy birtokot jelölő birtokos személyjelekkel. A különböző többes szám jelek kapcsolhatóságának korlátai a nevek identifikáló, egyedítő funkciójából fakadnak. Használatuk sajátos stílusesszövevényként működik, másrészt köznevesítésül is szolgálhat. (Itt természetesen nem a jelentéstapadásos esetekre – *A polcon Jókaik sorakoztak* – kell gondolnunk.) Pl. *Az én Magyarországom* vagy a *Ma már nem születnek Petőfik* típusú előfordulások nem értelmezhetők azonosan *A mi évfolyamunkra is járnak Eszterek* vagy *Jönnek a Balogok*-féle használatokkal. Mindenesetre az eredendően egyes számú tulajdonnevek többes szám jellel való ellátása számos újabb kérdést vet fel, amelyeket megint csak az alaktanon kívül lehet érdemileg megválaszolni. Az *-ék* többesjel kapcsolhatósága megegyezik az általános főnévi kapcsolhatósággal, vagyis személyt jelölő tulajdonnevekhez tehető hozzá minden korlátozás nélkül.

A tulajdonnevek továbbképzése túlmutat a tulajdonnevek problémakörén. Gyakorlatilag egy tulajdonnévnek képzővel való ellátása szófajváltást eredményezhet még akkor is, ha névszóképzésről van szó, ugyanis ekkor is kilép a szűkebb kategóriájából, közszóvá lesz. Vö. *Machiavelli* > *machiavellizmus*, *Torgyán* > *torgyániáda* stb. Természetesen a becéző képzők ez alól kivételt képeznek, és kivételt jelent a *-né* kapcsolása is. (Ez utóbbinál most csak utalok azokra a nézetekre, melyek szerint a *-né* összetételi utótag. A szófajváltás és a kapcsolhatóság vonatkozásában e szóelem besorolásának nincs jelentősége.)

Érdekes megint csak azt vizsgálni, hogy milyen tulajdonnév alapú képzések számítanak termékenyek, vagyis mely képzők járulhatnak általában a tulajdonnevekhez. Ezt a kérdést minden bizonnyal érdemes lesz majd külön megnézni az egyes tulajdonnévfajtákkal kapcsolatban, és a végeredményt mindenképpen össze kell vetni a termékeny névszóképzési mintákkal, hogy az azonosságok és az eltérések világosan körvonalazódjanak. Minden bizonnyal könnyen igazolható az a feltevés, hogy a kicsinyítő, becéző képzők személy- és állatnevekhez kapcsolva nagyon termékenyek, de megtalálhatók más névfajták mellett is (pl. *Népszabi*). Közismert, hogy napjainkban e képzőink rendkívül produktívak a társalgási nyelvben mint köznevek képzői is.

Az egyéb denominális nomenképzők közül inkább az idegen eredetűek tűnnek virulensnek tulajdonnév mellett, pl. *-izmus*, az igeképzők közül a *-skodik/-skedik/-sködik*, a *-sít*, valamint az *-izál* látszik aktívan működni.

Megemlítendő még a melléknévképzők, közülük is elsősorban az *-s* és a fosztóképző játszik jelentékeny szerepet a személynevek mellett, az *-i* pedig a földrajzi nevek mellett. Nem hanyagolható el a *-féle*, *-szerű* gyakori előfordulása sem a tulajdonnevek mellett. Ezek kapcsolódási köre nem is korlátozódik csak bizonyos névfajtákra. Vizsgálhatjuk őket természetesen attól függetlenül, hogy összetételi utótagnak vagy képzőnek, netán képzőszerű utótagnak vagy utótag jellegű képzőnek tekintjük-e őket.

A fokjel kapcsolhatósága is érdekes kérdéseket vet föl többek között e morféma besorolásával kapcsolatban is (sokunk szerint képzőnek kellene tekinteni), valamint átgondolandó az is, hogy pl. a *Szerintem ő Zsuzsább* 'hozzá jobban illik a Zsuzsa név' megnyilatkozásban a *Zsuzsa* tekinthető-e egyáltalán tulajdonnévnek, vagy már eleve szófajváltással van dolgunk, vagy ez a megnyilatkozás nem is számít a magyar nyelvben nyelvíleg helyesnek.

Jócskán bővíthető és bővítendő még az elemzésbe bevont morfémák köre. Végeredményben csak egy rendszerszerű vizsgálat adhat választ arra a kérdésre, hogy valamely sajátos morfológiai viselkedés alapján felismerhetők vagy jellemezhetők-e a tulajdonnevek általában vagy legalább egyes csoportjaik vonatkozásában, illetőleg, hogy az alaktani rendszerezés a tulajdonnevekkel mint kontrollcsoporttal pontosabb eredményekre juthat-e pl. a toldalékok besorolásánál, vagy az egyes morfémák kapcsolhatóságának meghatározása esetében.

A morfológia vizsgálati körébe tartoznak a tulajdonnévi előtaggal alkotott szóösszetételek is (*martinkemence*, *Celsius-fok*, *Móricz-regény* stb.). Az így létrejött új szavak természetesen már köznevek, kivételt ez alól az összetett tulajdonnevek képeznek. Ez utóbbiak elemzése célszerűen inkább a tulajdonnevek belső szerkezetével foglalkozó vizsgálatok körébe tartozik.

A köznevek és tulajdonnevek termékeny és nem termékeny összetélteli mintáit a morfológiai sajátosságok megállapításának érdekében ugyanúgy össze kell vetni, mint a toldalékolási vizsgálatok eredményeit.

A magyar szóalaktan szempontjából külön kezelendők azok a nevek (elsősorban földrajzi nevekről és intézménynevekről lehet szó), amelyek alapalakja többes számban van (*Kárpátok*, *Andok*, *Spitzbergák*, *Kikládok*, *Tuilériák* stb.). J. SOLTÉSZ KATALIN ezt a csoportot is tárgyalja, bár ő nemcsak a magyar többes szám jellel ellátott tulajdonneveket tekinti át (vö. 1979: 15–16). A tulajdonnevek morfológiai viselkedését részletesen feltáró vizsgálatnak ki kell térnie az idesorolható nevek toldalékfelvevési sajátosságaira, sőt az esetenként jelentkező egyeztetési bonyodalmakra is. Vö. *Az Andok Dél-Amerika nyugati partja mentén húzódik*. A ragozással, továbbképzéssel kapcsolatos vizsgálati eredményeket az egyes számú alakok hasonló adataival lehet összevetni, hiszen a magyarban gyakorlatilag nincsenek olyan köznevek, amelyek alapalakja morfológiailag jelölt többes számban áll.

Miután nagyjából felvázoltuk a tulajdonnevek morfológiai viselkedésére vonatkozó vizsgálat főbb szempontjait, visszatérhetünk a tulajdonnevek belső alaki szerkezetét taglaló kérdésekre. Az a megkötés továbbra is érvényes, hogy első lépésben csak az egyelemű neveket tárgyaljuk. További megkötés lehet, hogy csak a magyar névkincs anyagát vonjuk be az elemzésbe.

Először az egyszerű tőszóként jelentkező neveket kell megvizsgálni, hogy vannak-e rajtuk olyan jegyek, amelyek alapján megállapítható bármiféle tulajdonnév voltak. Ha találunk ilyeneket, akkor meg kell nézni, hogy pusztán alaki jegyekről van szó vagy már külön morfémákról. Nézzük meg ezt a kérdést az *Erik* ~ *Erika* névpáron, amikor elvileg egyaránt megvan a lehetőség arra, hogy az *-a* végződést nőnévképzőként, illetőleg csak nőnévjelölőként értelmezzük. Ez azonban csak látszólagos ellentmondás. Ha ugyanis azt fogadjuk el, hogy az *-a* képző, akkor az *Erik-a* már két morfémából áll, ha viszont csak alaki jegyként értelmezzük, akkor az egész már nem morfológia ügye, hanem a keresztnevek rendszeréé. Vagy mégis vannak morfológiai jelölőelemek? Ez ellentmond a magyar morfológia gyakorlatának, de ennyivel nem söpörhetjük le a problémát, minden konzekvenciájával együtt alaposan végig kell gondolni.

Számos olyan nevet találunk az egyeleműek között is, amely leíró elvek alapján is eleve és kétségtelenül töre és toldaléokra (képzőre) bontható: *Tatai*, *Béres*, *Kulcsár*, *Álmos*, *Boglárka*, *Méhész* ('helység Szlovákiában'), *Hidas*, *Tetőtlen*, *Solymár*, *Portugália*, *Románia* stb. Ezek morfológiailag ugyanúgy elemzendők, mint általában a

köznevek, többségük már képzett köznévből lett tulajdonnévvé. Az *-ia* végződésű ország- vagy területnevek a mai magyarban szintén képzett szóként értelmezhetők, ha az *-ia* elemet levágva valamilyen népnevet kapunk. Egyébként ez az *-ia* is felfogható sok esetben jelölőelemként, főleg akkor, ha levágásával nem jutunk szabad tőalakhoz. Mindenesetre ez is megoldandó probléma a névtan sajátosságait is figyelembe vevő alaktani leírás számára. Kisebb mértékben ugyan, de szintén gondot jelenthet a ma is erősen idegennek érzett *-isztán* végződésű országnevek morfológiai összekapcsolása a megfelelő népnevekkel (*Kurdisztán* ~ *kurd*, *Afganisztán* ~ *afgán* stb.). Természetesen arra is megvan a lehetőség, hogy ez utóbbiakat a magyar morfológiában ne elemezzük.

Az országnévképzők még abból a szempontból is érdekesek, hogy létezésük esetén beszélhetünk valódi névképzőkről is, vagyis olyan formánsokról, amelyek elsődleges funkciója, hogy köznévből tulajdonnevet képezzenek. Mindenképpen érdekes lehet végignézni mai képzőinket, hogy vannak-e közöttük olyanok, amelyek más szerepük mellett névképzőként is működnek.

A szigorúan szófajtartó képzők között (tulajdonnévből tulajdonnevet hoznak létre) a kicsinyítő, becéző képzőket tarthatjuk számon. Ezekről már a nevek továbbképzése kapcsán is volt szó. Biztosak lehetünk abban, hogy változatos, mégis rendszerszerű társulásuk a tulajdonnevekhez még sok érdekességet rejt magában szóalaktani vonatkozásban is.

A becéző képzők között is jó néhányat találunk a ma már nem produktív formánsokból. Ennek kapcsán is felmerül a világosan felismerhető történeti névképzők (*Sárosd*, *Aszód*) kielemezésének, kielemezhetőségének kérdése ugyanúgy, mint bármely más már elavult képző esetében. Még kevésbé látszik jogosultnak például a történeti *-gy* helynévképző kielemezése (*Somogy*, *Szilágy* stb.) Itt jegyzendő meg, hogy történeti nyelvtanunk számon tart névképzőket (SZEGFÜ 1991: 249–255, 1992: 314–320), leíró nyelvtanainkban azonban ilyeneket nem találunk.

Ugyan nem csak tulajdonneveket hozhatunk velük létre, de szófajtartó névformánsként működik a produktív *-né* és a nem produktív *-fi* (*-fy*, *-ffy*). Véleményem szerint mindkettő képző, de igaz, hogy közel állnak az összetételi utótagokhoz.

Az összetett szavak között is számos egyelemű nevet találunk. A szokásos összetételi vizsgálatokon túl (jellemző alá- és mellérendelés típusok) a legérdekesebb, ha azt keressük, vannak-e olyan összetételi tagok, amelyek azt jelölik, hogy az adott szó tulajdonnév. Ha ez a vizsgálati irány kevés sikerrel kecsegtet, akkor fel lehet tenni a kérdést úgy, hogy vannak-e olyan összetételi tagok, amelyek tulajdonnevek esetében gyakrabban fordulnak elő, mint a köznevek esetében. Feltehetőleg a földrajzi nevek körében bőven fogunk ilyeneket találni. Pl. *Alsó-*, *Felső-*, *-falva*, *-vár*, *-hegység*, *-puszta* stb.

E vázlatos áttekintésben megpróbáltam jelezni azokat a főbb problémákat, amelyek a névtan és az alaktan határterületén jelentkeznek. Ha valóban belefogunk ennek a ma még fehér, de legalábbis sűrű foltnak a feltárásába, akkor még bizonyára számtalan olyan kérdéssel találjuk magunkat szembe, amelyek megoldásra várnak. Remélhetőleg nem csak én gondolom úgy, hogy a nevekkel kapcsolatos alaktani vizsgálatok legalább annyira érdekesek és hasznosak, mint a jelentésükre vagy történetükre vonatkozó kutatások és érdemes velük foglalkoznunk.

Hivatkozott irodalom:

- BALOGH JUDIT 2000. A főnév. In: *Magyar Grammatika*. 127–141.
- HAJDÚ MIHÁLY 1974. *Magyar becézőnevek (1770–1970)*. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- HOFFMANN ISTVÁN 1993. *Helynevek nyelvi elemzése*. A Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Magyar Nyelvtudományi Intézetének Kiadványai 61. sz.
- KIEFER FERENC 2000. A főnévragozás. In: *Strukturális magyar nyelvtan 3*. 577–600.
- KESZLER BORBÁLA (szerk.) 2000. *Magyar Grammatika*. Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1979. *A tulajdonnév funkciója és jelentése*. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- T. SOMOGYI MAGDA 2000. *Toldalékrendszerezésünk vitás kérdései*. Tinta Könyvkiadó, Budapest.
- KIEFER FERENC (szerk.) 2000. *Strukturális magyar nyelvtan 3. Morfológia*. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- SZEGFŰ MÁRIA 1991. Tulajdonnevek képzése. In: *A magyar nyelv történeti nyelvtana I*. Szerk. BENKŐ LORÁND. Akadémiai Kiadó, Budapest. 249–255.
- SZEGFŰ MÁRIA 1992. Tulajdonnevek képzése. In: *A magyar nyelv történeti nyelvtana II*. Szerk. BENKŐ LORÁND. Akadémiai Kiadó, Budapest. 314–320.

T. SOMOGYI MAGDA